

מדוע הוא משתולל?

כל אחד מכיר את הדמות: הוא היה גיבור-מילחמה אמיתי, חייל קרבי למופת, אמין-לב ונועז. אנשיו היו מוכנים ללכת אחריו באש ובמים. למרות גופו השמנון, הוא נראה לרבים כסמל הגבריות.

הוא אהב פאר ומותרות. בחוזה הפרטית שלו בנה לעצמו ארמון, שהפך שמידבר. לשם הוא מזמין את האישים המקומיים והזרים, שהוא מכבד לרכוש את ליבם. מעולם לא הצליח להיות מס' 1. אבל מאחרי גבו של המנהיג, הוא משיג את כל אשר הוא רוצה.

המליצות הלאומיות שבפיו מרוממות את ליבו של כל פטריוט נאמן. כאשר הוא נואם על הצורך להחזיר את שלמות הארץ, מוכנים האומנים לקום ולהתיבות לימינו. בבגיה-עמים האחרים הוא רואה אבק-אדם, חוטבי-עצים ושוואבי-מים.

מאחוריו מודגת תמיד שובל ארוך של שמורות על פרשות-שחיתות. אומרים עליו שהוא מוכן תמיד לרמות, לגנוב, לצבור רווחים אישיים מכל מעשה והחלטה הי-קשורים מעמדו המדיני הרם.

הוא ברזאלי, אכזרי, קהה-חושים. הוא מסוגל לדרוס כל מי שעומד בדרכו. איש אינו מוכן להתכנס במעשה אשר יעורר את זעמו. עמיתיו, שרי הממשלה, פוחדים ממנו יותר מכל.

אך שינאתו הקדחתית ביותר מוקדשת לפרלמנט. הוא שונא את הפרלמנט. שם הוא עורך מדי פעם שערוריות קולניות. חלומה המתוק ביותר הוא להשתלט עליו, לעשות בו שפטים, לעשות קציצות מכל עדת הפמפטנים, הקשקשנים, המעזים והתגרות בו...

■ ■ ■

מי הוא האיש המתואר בשירטוט-אופי קצר זה? הקורא האינטליגנטי בוודאי יחש מייד. בזה היה הרמאן גרינג, המנהיג מס' 1 של הרייך השלישי.

במלחמת-העולם הראשונה היה טייס קרב מעולה. מפקד "להקת-ריכטהופן" הי-אגדתית. אחרי מותו של "הברון האדום" עצמו. עבור מיבצעיו זכו בעיטור הגבוה ביותר בצבא הקיסרי ("פול-הימריט"). הוא היה שמן, וגם גבוה, מושחת עד היסוד, חובב-מתרות. כאשר הכריזה הי-הנהגה הנאצית על מיסטר-הירום של צנע והידוק-החגורה, ערך נשפים מפוארים ב-רוח ההינאס, ואף דאג לכך שכל גרי-מניה תשמע על כך. כאשר עמיתו התלוי ננו באונו הפיר, השיב להם: "אינכם מכירים בניידם. כשהם חיים בעוני ור במצוקה, הם אוהבים לדעת כי לפחות מנהיגיהם חיים ברוב פאר..."

הוא רכש חווה פרטית ענקית, ושם הקים את הארמון שנקרא על שם אשתו הרא-שונה, "קארין-האל".

בימי מלחמת-העולם השנייה חסם את כל אירופה, שדד יצירות-אמנות על ימין ועל שמאל. הוא הטיף לסיפוח השטחים שאבדו לגרמניה במרוצת-ההדורות. לשלמות הרייך הגרמני, לדיכוי העמים הנחותים. הוא היה נביא, התשובה הגרמנית ל-איובי הרייך. הממונה על "הפיתרון הסופי". אחרי שורה ארוכה של שערוריות ב-רייכסטאג, שבו כיהן כראש הסיעה הנא-צית, התמנה כיושב-ראש הפרלמנט. בתפ-קיד זה היה אחראי ל-לפי הגירסה המקור-בלת עד היום, אם כי לא הוכחה מעולם סופית — לשריפת הרייכסטאג.

התיתכן נקמה מתוקה יותר? חברי-הפרלמנט שהרגיו אותו מצאו, ברובם הגדול, את מותם במחנות-הריכוז ובמרתפי הגסטאפו. הם גילו, מאוחר מדי, שלא כדאי היה להרגיו את האיש.

גרינג עצמו נדון למות בנרנברג, אך הספיק להתאבד ברעל ערב הוצאתו להורג.

■ ■ ■

אין, כמוכר, שום דמיון בין הרמאן גרינג ובין אריק שרון. לא היה עולה כלל על דעתי להוכיח שמו

של גרינג במאמר המוקדש לבעל חוות שיקמים, לולא הייתי רוצה להטיל אור על תופעה מעניינת. יש סוג של מנהיגים פוליטיים שאינם יכולים לסבול את הפרי-למנט.

אנשים שיש להם, כאלו, אלרגיה טב-עית למוסד זה, שהתפתח ב-800 השנים האחרונות באירופה. אנשים שאינם מסוגלים להימצא בפרלמנט, מבני להקים בו שער-רויות, להשניא את עצמם על הכל, לגרום לעימותים.

אוליור קרומול, מנהיג המהפכה הברי-טית, פלש בראש חייליו אל תוך אולם הפרלמנט ושילח את חבריו לכל הרוחות, באמרו: "בהשוואה למעט הטוב שעשיתם, שהיתם פה זמן רב מדי. למען השם, הסי-תלקו!"

נאפוליון בונאפארט ניסה להשתלט על הפרלמנט, וכאשר נכשל בנאום הרה-אסון, שלח את אחיו, לואיזן, בראש חיל-

הוא ירד מן הפסים?

אריק שרון לא ירד מן הפסים. הוא פשוט נותן עתה דרור לעצמו ומבטא את רגשותיו האמיתיים כלפי הכנסת. ב-סיגנונו האישי המיוחד והאותנטי. אריק שונא את הכנסת. נקודה. אלוהים ירחם על הכנסת, אם איש כמו אריק יגיע איפעם לדר-גת השליט העליון.

■ ■ ■

יתן לנחש מה מקורה של שינאה זו, ומאילו מעמקי-נפש היא יונקת. המילה "פארלמנט" גזורה מן השורש הצרפתי "פארלה", שפירושו "לדבר". ב-פרלמנט מדברים, דנים, מתווכחים, נו-אים.

משום-כך יש בכל פרלמנט יתרון גדול למי שמיטיב לדבר, מי שמסוגל לערוך את מחשבותיו בצורה מושכת, הגיונית, שום אדם שנחן בכישרון זה אי-נו יכול לשנוא את הפארלמנט. מנחם בגין, למשל, כמו זינסטון צ'רצ'יל, רואה בפארלמנט את כרי-תו השני, ולא יעדה על הדעת שי-יעיב אותו.

אריק שרון סובל מבעייה של תיקשורת מילולית. אין הוא מסוגל לדבר בצורה מושכת ומעניינת. אין הוא מסוגל לערוך את מחשבותיו הפרימיטיביות. כאשר קורר אים לו קריאתי-ביניים, הוא מתבלבל ואינו יכול להמשיך. (מכאן המזימות השונות של ידיו ועמיתו, יצחק שמיר, להפסיק בכוח את קריאות-הביניים בכנסת.)

כשהוא עומד בפני-אזניים וכבד-פה מוד מליאת הכנסת, הוא זועם ומתפרץ. השערוריה אינה אלא שיטה של בריחה, של עריקה מן הוויכוח, של הפחתה-רעית מפגם.

■ ■ ■

אך הניגוד בין האיש והפרלמנט הוא, נדמה לי, עמוק אף מן התיסכול הזה. הפרלמנט, עם כל ליקוייו, הוא מוסד שבו שולט הסיגנון הסביר, הרציונלי. גם כשר הוא מלא כסילים (ובכל פרלמנט יש אחוז ניכר מאד מן הסוג הזה), וגם כשדיונים גובלים בפיטופטיסטרק של אפסים אינטלק-טואליים (וזה קורה לא פעם בכל פרל-מנט), מצנחת בכל זאת, בסופו של דבר, הגישה הסבירה.

איש-הכורה הכאריזמטי הוא מי טבע מהותו ברייה בלתי-הגיונית, בלתי-סבירה. פיגנון הפארלמנט מעורר בו סלידה.

כאשר הוא אגרימניאק מוחלט. רודן בדרך, איש המאמין שהוא — והוא לבדו — נקרא עלידי צו עליון של ההיסטוריה להציל אומה ומולדת (תכונה שהיא, לדעי-תי, סימן-הכר מובהק של מופרעות נפשית מסוכנת) — הרי הפרלמנט מוכרח להיר-אות לו כהמצאה של השטן.

אצל אריק שרון, הדברים גלויים לעין. הוא בו לכל חברי הפרלמנט, כשם שהוא בו לכל עמיתיו בממשלה, ובייחוד לראש-הממשלה. עצם קיומה של הכנסת נראה לו כעיוות מופלצתי, מאחר שהוא חוסם את הדרך לפני האיש אשר הגורל ייעד אותו להנהגת עמי-ישראל בדרך זה. קד מאד לדמיון את אריק שרון בראש טורי-שריון העולה על הי-כנסת. קד מאד לדמיון את הבלתי-פניו, הכיבנסו, האולם-המליאה ובחזרוו שם, בקולו המאנף, על מילותיו של קרומול: "למען השם, חס-ל-קו!"

■ ■ ■

אני מקווה מאד שציונים דימוניים אלה לא יתגשמו במציאות.

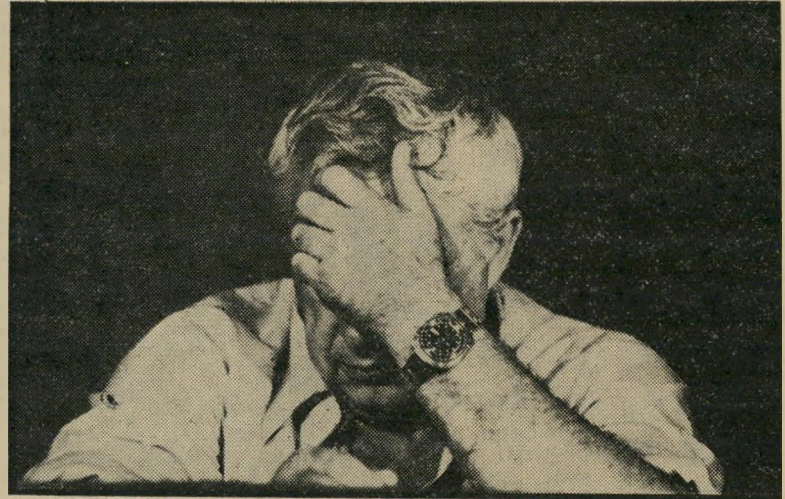
הדבר תלוי, במידה רבה, בכנסת. אם היא תשלים עם התנהגותו של אריק שרון, אם תעבור עינה בשתיקה, כמשוכתת-כתף ובקרי צות ממושך למושך, תוך נגיעה כאצבע ברחי — יתכן שעוד נחזה בשריפת-הרייכסטאג נוסח-ישראלי.

■ ■ ■

את ההצעה מסדר-היום, וסירב להשיב אף על מילה אחת של ההצעה, תוך השמעת מילות-גנאי גסות.

הסיעה הקומוניסטית היא הפחות פופול-רית בכנסת. אך התנהגותו של אריק זיע-זעה את כל הנוכחים, ואף את אנשי חרות. קמה סערה ממושכת. שרון הוסיף להשי-מיע דיברייבלע, וגם כאשר קם לבסוף וקרא מן הכתב את נאוסי-התשובה שהביא עימו מראש, הקפיד להעליב את המציע. שוב נזפה בו ארבליי-אלמוזלינו כמה פע-מים, בחריפות גוברת. היה ברור כי היא מבטאת את רגשותיהם של כל חברי-הכנסת, שנכחו בישיבה.

הסתכלתי בחבעות-הפנים של הח"כים בעת מעשה, וברמזים שי-רמזו איש לרעהו. נדמה לי שאילו ניתן לתרגם אותם למילים, היו נרשמים בפרוטוקול של הישיבה חוות-ידעת כגון: "האיש השתגע", "הוא ירד מן הפסים", "האם אתה חושב שהוא נזמרי נורמלי?"

אריק שרון: הוא לא ירד מן הפסים

למחרת היום נמשך המחזה בוועדת-הכספים של הכנסת.

זהו הוועדה החשובה ביותר של בתי-הנבחרים. היא ממלאה את התפקיד החשוב ביותר של הי-פרלמנט: אישור תקציב המדינה. מכאן חובתו של שר להופיע לפני ועדת-הכספים של הכנסת בשעה שזו דנה ב-תקציב משרדו. בניגוד לנוהלים רבים אחרים בכנסת, זהו נוהל הקשור בתפקיד ממ-רי ביותר, הנוגע לעצם מהותו של מיסטר-דמוקרטי-פרלמנטרי.

באותו בוקר היה על אריק שרון להיר-פיע בוועדת-הכספים של הכנסת. לשם דיון בתקציבו של מישרד-החקלאות.

הוא לא בא ולא התנצל. הח"כים המתנינו והמתנינו. לכסוף נעזו את הישיבה.

רק אז הוזעק אריק עלידי עוזריו — חבורה מורה, הראויה לתיאור נפרד. אריק הופיע והפליט מהו על ישיבה חשובה שביגללה אל יכול היה לבוא. היתה זאת הערה מעליבה מאין כמוה, שהרי לא תיתכן כלל ישיבה יותר חשובה מישיבת-תקציב בכנסת, מלבד ישיבת המטכ"ל ערב מלחמת-החיים-ולמוות.

ואיזו מדבריו של אריק היה ברור כי קשה לו להעלות על הי-דעת ישיבה פחות חשובה מי-ישיבת ועדה של הכנסת.

כאשר נפתחה סופי-סוף הישיבה, היא הוקדשה בעיקר לחילופי-מחמאות בסיגנון שהפך סימן-ההיכר של אריק שרון: "אתה קשקשן!" — "אתה הקשקשן הכי גדול!" — וכן הלאה, פרחיניו שגדלו כשממה רוחנית.

ושוב עברו הנחשושים בין הי-חברים: "האם הוא כסדר", "האם

הפרשים, וגירש את הצירים בכוח מאולם-המליאה.

יש עשרות דוגמות כאלה בהימי-טוריה של הפרלמנטים. יש עיומות פבועי בין בתי-נבחרים ובין טיפוס מסוים של מנהיג פוליטי.

נדמה כי עיומות זה אינו נובע רק מן-השאיפה הטבעית של הדיקטטור לסלק מ-דרכו מיכשול או מיסרד, אלא גם מגיגנד רעיוני עמוק.

אנשים עקדי אופי מסויים פשוט אינם יכולים לסבול את המוסד הזה ששמו פרלמנט.

■ ■ ■

מחשבות מעין אלה עברו השבוע בראשי, כאשר הייתי עד לשורת התי-פרצויות של אריק שרון בכנסת.

תחילה ענה לשאלות של חברי-כנסת, שהוגשו לו (בהתאם למקובל) בכתב. הוא ענה בזילזול, תוך התחמקות מתתן תשובה של ממש. כאשר קמו חברי-כנסת לשאל שאלות נוספות — זכות המעוגנת בתקנון הכנסת — סירב להשיב להם, חילק להם כסופו של דבר נאלצה יושב-ראש הישיבה, ח"כ שושנה ארבליי-אלמוזלינו — הקרובה מאד לשרון בדיעותיה הלאומניות הקיצו-ניות — לנזוף בו מעל הדוכן. היא העמידה אותו על חובותיו לפי תקנון הכנסת, ו-ביקשה ממנו לכבד את המוסד.

זיפה בזאת לשר היא בלתי-רגיזה ביותר בכנסת.

לאחר מכן נדרש שרון להשיב להצעה לסדר-היום של הח"כ הקומוניסטי תופיט זינד, ראש עיריית נצרת. ההצעה היתה על נושא מעשי, ונומקה בצורה עניינית ומכר-בדת, תוך הסתמכות על מיספרים ועובדות. אריק שרון קם, הציע במישפט אחד להסיר